

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

Π Ε Ρ Ι Π Ε Τ Ε Ι Α

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονγ. — Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἁγ. Γ. Κωνσταντινίδου — Σαβιέ δὲ-Μοντεπέν: Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παῦ. — Χ. Χριστιανὸν Ἰνδερσεν : ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Emil Bayard

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μυθιστορήματος «Ἐκτὸς τοῦ Νόμου», ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐτέρου ὠραίου ἔργου, τῆς

ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

κατὰ μετάφρασιν ΠΑΝ. ΠΑΝΑ.

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀνέδειξε τὸν συγγραφέα αὐτοῦ Γουεράτσην, ὡς πρῶτον μυθιστοριογράφον τῆς Ἰταλίας. Ἐν αὐτῷ, διὰ γλώσσης φλογεράς, ἀπεικονίζεται μία τῶν σπουδαιότερων ἐποχῶν τῆς Ἰταλικῆς ἱστορίας, καθ' ἣν ἡγεμῶν ἐξιταλισθεὶς πλέον ἔπεσε μαχόμενος κατὰ τῶν ξένων ἐπιδρομῶν, καὶ στιγματίζονται οἱ ἔνεκα ἰδιωτικῶν λόγων εἰς τούτους προδώσαντες τὴν πατρίδα των.

EMMANOÛHA GONZALEZ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ἦσαν ἐνδεδυμένοι διὰ πεπαλαιωμένων καὶ κεκονιαμένων ῥάσων, περὶ δὲ τὴν ὄσφυν ἔφερον εὐτελεῖς σχοινίον, ἀπὸ τοῦ οὐοῦ ἐκρέματο μέλαν καὶ λευκὸν κομβολόγιον. Εὐρεῖα καλύπτρα, ἣν εἶχον καταβιάσει μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, προεφύλασσαν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου.

Πρὸ ἐνὸς τετάρτου ἔθαινον βραδέως, ὅτε παρετήρησαν νέφος κονιορτοῦ ἐγερθὲν διὰ τῶν ποδῶν τῶν ἵππων ὁμάδος στρατιωτῶν ἐρχομένων διὰ πλαγίας τινὸς ὁδοῦ καὶ διευθυνομένων ἐν καλπασμῷ πρὸς τὸ δάσος.

Οἱ δύο μοναχοὶ ἐσταμάτησαν καὶ χωρὶς οὐδὲ λέξιν ἄνταλλάξωσιν ἐπίπλευσαν ἀμέσως.

Μεθ' ὃ σύροντες ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ τοὺς ἵππους αὐτῶν ἀπεχώρησαν ἡρέμα εἰς τὸ δάσος, ὅπως ἀποφύγωσι τὴν συνάντησιν τῶν στρατιωτῶν. Μόλις ὅμως ἐπροχώρησαν, ἠναγκάσθησαν νὰ σταματήσωσι, διότι οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀτραπὸς μεταξὺ τῶν πυκνῶν καὶ μεγάλων τοῦ δάσους δένδρων.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρημίας ἐκείνης δὲν ἠκούετο εἰμῆ ἢ κραυγὴ τῶν πτηνῶν τῆς νυκτός, ἅτινα ἔντρομα ἐπέτων ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον.

Οἱ μοναχοὶ ἐπεχείρησαν νὰ ὀπισθοδρομήσωσι, τὸ σκότος ὅμως ἦν τόσῳ πυκνόν, ὥστε ἀδύνατον ἦτο αὐτοῖς νὰ ἴδωσι ποῦ ἔθαινον.

Ὁ εἰς τούτων ἐνεθυμήθη ἐν τούτοις ὅτι παρετήρησε, κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, ὅτι τὸ βρῦνον καταλαμβάνει τὰ δένδρα τῶν δασῶν, ἰδίως πρὸς βορρᾶν, ὡς εἰ ὁ Θεός, ἐν τῇ προβλεπτικότητι αὐτοῦ, ἤθελε νὰ δώσῃ αὐτοῖς μανδύαν, ὅπως προφυλάξῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ψύχους.

Ἔβαινε λοιπὸν ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ τραχέος αὐτοῦ φλοιοῦ, ὅτε παρετήρησε διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος ζωηρὸν φῶς ὡς ἀστραπὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.

Ἦτο ὄκσις εὐρισκομένη εἰς πεντήκοντα τὸ πολὺ βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρου ἔνθα εἶχον σταματήσει.

Διηυθύνθησαν λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο σύροντες τοὺς ἵππους των καὶ μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς ἀτραπὸν φέρουσαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ὄκσιν.

Φθάσαντες ἐκεῖ ἀφῆκαν κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς ἰδόντες μικρὰν καλύβην, ἐπὶ τῆς θύρας τῆς ὁποίας ὑπῆρχε δέσμη πρίνων, ὅπερ ἐδήλου: Ἐνταῦθα χορηγεῖται ποτὸν καὶ τροφή.

Οἱ μοναχοὶ ἔσπευσαν νὰ προσδέσωσι τοὺς ἵππους αὐτῶν ὑπὸ στέγασμα ἐκ χλόης καὶ ἐπανῆλθον πρὸς τὴν καλύβην, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς ὁποίας ἐσταμάτησαν πρὸς στιγμὴν.

Ἀπετελεῖτο δὲ ἡ καλύβη αὕτη ἐκ μιᾶς αἰθούσης ἐχούσης, ἀντὶ ἄλλων ἐπίπλων, μεγάλην κλίνην, κρυπτομένην ὀπισθεν πεπαλαιωμένου παραπετάσματος, καὶ μικρὰν ἐπίσης πεπαλαιωμένην τράπεζαν μετὰ πέντε ἢ ἕξ ἐλεεινῶν σκιμπόδων.

Εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, δεκαεξαέτις νεαρὰ κόρη, ροδόχρους καὶ μειδιῶσα, ἴστατο γονυπετὴς πρὸ μεγάλης θερμάστρας ἐν ἣ ἔμαγειρεύοντο τὰ φαγητὰ καὶ ἦδεν.

Δεξιόθεν ὑπῆρχε καταπακτὴ ὑπογείου, ἀριστερόθεν δὲ κλιμαξὶ κινητῇ δι' ἣς ἀνῆρχετο τις εἰς σιτοβολῶνα χρησιμεύοντα ὡς δωμάτιον τῆς χωρικῆς.

Ἀκούσασα αὕτη βήματα ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ὡς εἶδε δὲ τοὺς δύο μοναχοὺς ἀφῆκεν ἐπιφώνησιν ἐκπλήξεως.

— Ἄ! Θεέ μου! εἶπεν ἐγειρομένη ζωηρῶς, εἴσατε βέβαια καλόγηροι ζητιάνοι καὶ εἶμαι μονάχη!

— Ὁ ἀδελφὸς Οὐβέρτος καὶ ἐγώ, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ μεγαλύτερος τῶν δύο μοναχῶν. Ζητοῦμεν εἶν' ἀληθές, τέκνον μου, ἀλλὰ ζητοῦμεν τροφήν, διότι ἀποθνήσκωμεν τῆς πείνης.

— Ἀλλοίμονον! πανοσιώτατοι, ὑπέλαβεν ἡ χωρικὴ, σὲ κακὴν ὥρα ἦλθατε, διότι οἱ ξυλοκόποι τοῦ δάσους, ποῦ τρώγουν καθ' ἡμέραν ἐδῶ, ἔφαγαν σήμερον τὸ πρῶτ' ὅ,τι εἶχε μείνει. Σᾶς λέγω ἀλήθεια ὅπως ἦναι ἀλήθεια πῶς με λέγουν Μαρκελίνη.

— Ἠσύχασε, καλὴ Μαρκελίνη, εἶπεν ὁ Οὐβέρτος ρίπτων περὶ ἑαυτὸν λοξὸν βλέμμα, θὰ εὐρεθῇ καὶ τι καὶ δι' ἡμᾶς.

Καὶ προσφέρων σκιμποδα εἰς τὸν συνοδόν του:

— Κάθησε, ἀδελφέ Διονύσιε, ἐξηκολούθησε, καὶ με τὴν βοήθειαν τῆς καλῆς

Μαρκελίνης θὰ φάγῃς ὡς ὁ βασιλεὺς Βαλτάσαρ.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εἰσακούσῃ, ἀδελφέ μου, ὑπέλαβεν ὁ Διονύσιος λύων ἐκ τῶν προτέρων τὸ περὶ τὴν ὄσφυν του σχοινίον.

Καὶ ρίψας ἐπὶ τῶν εὐρώστων αὐτοῦ ὄμων τὴν καλύπτραν ἀνύψωσε τὰς χειρίδας καὶ ἐκαθέσθη πρὸ τῆς τραπέζης.

— Ἄν δὲν ἤμουν μονάχη στὸ σπίτι, εἶπεν ἡ Μαρκελίνη, θὰ ἐπήγαινα νὰ σᾶς φέρω τροφὰς ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον· μὰ ὁ πατέρας μου ἔφρουε σήμερα τὸ πρῶτ' διὰ νὰ πωλήσῃ κάρβουνα εἰς τὴν πόλιν...

— Καὶ δὲν εἰξεύρεις ἂν θὰ ἔλθῃ γρήγορα; ἠρώτησεν ὁ ἀδελφὸς Οὐβέρτος πονηρῶς.

— Δὲν εἰξεύρω, πανοσιώτατε, ἀπήντησεν αὕτη· μοῦ εἶπε ὅμως πῶς θὰ περιμείνῃ τὴν ἀπόφασιν ποῦ θὰ βγάλλῃ σήμερα ὁ δικαστὴς διὰ ταῖς κάμπαις.

— Ἄ! σήμερον συζητεῖται ἡ ὑπόθεσις αὕτη, εἶπεν ὁ Οὐβέρτος, ὅστις περιεδιάβαζεν ἐξετάζων πᾶσαν γωνίαν τοῦ μαγειρείου. Ἀρκεῖ νὰ μὴ ἔδωκαν πολὺ καλὸν δικηγόρον εἰς τὰ ἔντομα ταῦτα.

— Λέγουν μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρκελίνη, πῶς ἂν αὐτὰ τὰ κακὰ ζῶα, ποῦ τρώγουν ὅλους τοὺς καρπούς, τὰ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα, δὲν φύγουν εἰς ἕξ ἡμέρας θὰ τὰ καταρασθῇ καὶ θὰ τὰ διώξῃ ὁ ἐπίσκοπός μας.

— Ἐλα δά! ἀνέκραξεν ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος ἀνυπομονῶν, μήπως αἱ κάμπαι καὶ οἱ ποντικοὶ ἔφαγαν καὶ αὐτὰ τὰ αὐγά σας.

— Ὡ! ὄχι, ἔχω ἀκόμη δώδεκα εἰς τὸ ὑπόγειο, εἶπεν ἡ νέα χωρικὴ. Αὐτὰ μονάχα ἔχω νὰ σᾶς δώσω καὶ ὀλίγο τυρί. Ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος ἐμόρφασεν.

— Ἔχω καὶ σαλάτα νὰ σᾶς δώσω, μὰ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σᾶς τὴν προσφέρω.

— Διατί;

— Διότι... διότι... εἶναι τὰ γένεια τοῦ καπουκίνου, εἶπεν ἡ ἀφελὴς Μαρκελίνη ἐρυθρῶσα καὶ μειδιῶσα συγχρόνως.

— Μπά! μὴ στενοχωρεῖσαι, τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος μόλις συκρατῶν τὸν γέλωτά. Ἐτοιμάσε μας τὴν σαλάτα, ἔστω καὶ με τὰ γένεια ὅλων τῶν καπουκίνων τοῦ κόσμου. Ἡμεῖς ἀνήκομεν εἰς τὸ τάγμα τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου.

Ἐν τούτοις ὁ ἀδελφὸς Οὐβέρτος ἐξηκολούθει τὰς ἐρεῦνας αὐτοῦ.

— Ἄ! ἄ! ἀνέκραξεν αἰφνης, νομίζω ὅτι βλέπω ἐκεῖ ὑψηλὰ κρεμασμένον ἐν τεμάχιον χοιρομηρίου καπνιστοῦ καὶ εἶναι κρῖμα νὰ μένῃ ἐκεῖ λησμονημένον.

Καὶ ἐξεκρέμασεν αὐτὸ πάραυτα καὶ το ἀπέθηκε θριαμβευτικῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Πῶς! ἀγαπητὴ μικρά, εἶπε τότε ὁ Διονύσιος μετὰ μειδιάματος μεμιγμένου μετὰ πικρίας, ἀφίνεις τοὺς πανοσιωτάτους μοναχοὺς ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης ἢ νὰ ἰσχανθῶσι πλέον ἢ ὅσον ἐπιτρέπει ὁ κανὼν τοῦ τάγματός των, ἀφοῦ με αὐτὸ τὸ χοιρομήριον δύνασαι νὰ παρατείνῃς τὰς ἡμέρας των!

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἡ Μαρκελίνη ἤρξατο καγγαζούσα.

— Γελᾶς;

— Βέβαια, πανοσιώτατε! γελῶ, διότι εἶμαι βέβαιος πῶς θέλετε καλλίτερα νὰ σᾶς πέσουν ὅλα τὰ δόντια σας παρὰ νὰ σαγαχάσετε αὐτὸ τὸ χοιρομήρι καὶ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος.

— Καὶ διατί, καλὴ μου ξενοδόχος; ἠρώτησεν ὁ Οὐβέρτος.

— Διότι σήμερον εἶναι μεγάλη Παρασκευὴ, ἀπήντησε κακεντρεχῶς ἡ νεαρὰ χωρική.

— Παρασκευὴ! ἀνέκραξεν ὁ ἀδελφός Διονύσιος μετὰ βαθείας ἐκπλήξεως.

— Ἀπὸ τώρα! ὑπέλαβεν ὁ ἀδελφός Οὐβέρτος. Περύργον, πῶς περνᾷ ὁ καιρός.

— Μήπως ἀπατάσαι, Μαρκελίνη; ἠρώτησεν ὁ Διονύσιος. Εἶσαι ἄρα γε βεβαία εἰς αὐτὴν τὴν ἐρημίαν;

— Μὰ, πανοσιώτατε, δὲν εἶμαστέ τὸσον ἄγριοι διὰ νὰ λησμονοῦμε τὰ χριστιανικὰ χρέη μας. Δι' αὐτὸ ἐκρατοῦσα αὐτὸ τὸ χοιρομήρι διὰ τὴν Κυριακὴν.

Ὁ Οὐβέρτος ἀνηγέρθη καμμῶν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Κόρη μου, ἐλπίζω ὅτι δὲν μᾶς θεωρεῖς ὡς ἀπίστους· ἀλλ' ὁ ἀρχηγός μας μᾶς ἀπήλλαξε τῆς νηστείας, ὅταν ταξειδεύωμεν δι' ὑπηρεσίαν τοῦ τάγματός μας. Τὸ χοιρομήριον λοιπὸν αὐτὸ μᾶς ἀνήκει.

Ἡ Μαρκελίνη πεισθεῖσα ἔπαισε γελῶσα.

— Εἶναι σωστό, εἶπεν αὐτὴ σκεπτικῆ. Τότε λοιπὸν θὰ σᾶς φτιάσω ὀμελέτα μὲ λαρδί.

— Καλὰ, ἀλλὰ σπεῦσε, τέκνον μου, διότι ἀποθνήσκομεν τῆς πείνης.

— Θὰ κάμω πολὺ γρήγορα, πανοσιώτατοι.

Ἀποθέτουσα εἶτα ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπερμέγεθες δοχεῖον οἴνου:

— Ἰδού, εἶπε, διὰ νὰ κάμετε ὑπομονήν.

Ἐνῶ δὲ οἱ δύο μοναχοὶ, καθεστῆντες ἀπέναντι ἀλλήλων, ἔπινον κατ' ὀλίγον, ἡ Μαρκελίνη ἐζωογόνησε τὴν πυρὰν πρὸς παρασκευὴν τῆς ὀμελέτας καὶ ἤδε τοὺς τελευταίους στίχους τοῦ δημῶδου ᾠσματος:

Σύντροφε τοῦ κυρ Λουθήρου,
θὰ σὲ ψήσουν γιὰ νὰ μάθης
εἰς τὴν κόλασι τί ἔχεις
νὰ τραβήξης καὶ νὰ πάθης.

— Ἄ! ᾗ! εἶπεν ὁ ἀδελφός Διονύσιος, διακόπτων ἀποτόμως τὴν χωρικήν, γνωρίζεις αὐτὸ τὸ ᾠσμα; σὲ συγχαίρω. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι εἶσαι καλὴ καθολική.

— Τὸ ἤκουσα τόσαις φοραῖς! ὑπέλαβεν ἡ Μαρκελίνη ρίπτουσα τὰ ὠὰ ἐπὶ τοῦ τηγανίου. Τὸ τραγωδοῦν ὅταν καίουν αἰρετικούς καὶ ζεῦρετε πόσους καίουν ἐδῶ!
[Ἐπειτα συνέχεια].

TONY.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν, σὲ συμβουλεύω νὰ τὸν ἀποστηθίσῃς καὶ νὰ τὸν ἐνθυμηθῇσαι ὅπως καὶ τὸ ὄνομά σου, διότι πραγματικὸν αὐτὸ πλέον εἶνε τὸ ὄνομά σου· εἶπεν ἐμπνευστικῶς ὁ Ἀντιζίστρωφ κρύπτων τὴν ἀπόδειξιν.

— Ἄ, τώρα χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ προμηθευθῶ ἐν ἐπανωφόρι, εἶπεν ὁ Κόροβοφ μὲν αἰσθανθεὶς σεαυτὸν κάτοχον τοσοῦτου θησαυροῦ.

— Στάσου, «ἐπανωφόρι», ἀμέσως-ἀμέσως! μετὰ σοβαρότητος ἐσταμάτησεν αὐτὸν ὁ φίλος. Ἡ πρώτη σου δουλειὰ δὲν εἶνε τὸ ἐπανωφόρι, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖται. Ἄν τὸ Κομητάτον σὲ συνέδραμε χρηματικῶς, δὲν ἔπεται ὅτι σοὶ τὰ ἔδωκε διὰ φιλανθρωπικὸν σκοπὸν, ἡμεῖς δὲν εἴμεθα καμμία φιλανθρωπικὴ ἑταιρία, σοὶ τὰ ἔδωκε νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃς συμφώνως πρὸς τοὺς σκοποὺς τοῦ «Διοργανισμοῦ».

— Καὶ τί ὀφείλω νὰ πράξω; ἠρώτησεν ὁ Κόροβοφ πραϋνθεὶς.

— Ἰδού. Πρῶτον, ὀφείλεις ἀνευ ἀναβολῆς ν' ἀναζητήσῃς κανὲν μικρὸν οἶκημα εἰς ἀπόκεντρον θέσιν, τὸ καλλίτερον ἐκτὸς τῆς πόλεως εἰς τὴν ἐξοχὴν· ἐνοικίασε ἓνα - δύο δωμάτια, ὅχι περισσότερα, καὶ ἐνοικίασετέ τα ἐπ' ὀνοματί σου, ἢ προτιμότερον ὑπὸ ξένου ὀνόμα... Ἐγὼ θὰ σὲ ἐφοδιάσω μὲ τὸ κανονικώτερον πλαστὸν διαβατήριον· ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ ἔχω ὀλόκληρον συλλογὴν! Εἴμπορεῖς νὰ εἰπῆς ἐκεῖ εἰς τὸν αὐλοφύλακα ἢ εἰς ὅποιονδήποτε ἄλλον ὅτι μετῴκησες ἐκεῖ χάριν οἰκονομίας, διότι στερεῖσαι, ὅτι εἶσαι ἐργάτης, καὶ ὅτι τὰ ἐνοικία ἐντὸς τῆς πόλεως εἶνε ἀκριβὰ σήμερον, ἐπὶ τέλους. Εἴμπορεῖς μάλιστα νὰ προσθέσῃς ὅτι σοὶ ὑπεσχέθησαν θέσιν εἰς κανὲν ἐκεῖ που πλησίον ἐργοστάσιον, καὶ δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν κατοικεῖς εἰς τὴν ἐξοχὴν, διὰ νὰ ἦσαι πλησίον εἰς τὴν ἐργασίαν σου καὶ νὰ περνᾷς ἄφθνητέρα. Τοῦτο εἶνε ἡ κανονικὴ καὶ ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ὑπόθεσις.

— Ἡ δὲ οὐσία; ἠρώτησεν ὁ Κόροβοφ.

— Ἡ οὐσία δὲ εἶνε ὅτι κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Κομητάτου θὰ λάβῃς μίσθον ἐμοῦ μικρὰν τυπογραφικὴν μηχανὴν καὶ στοιχεῖα, θὰ τὴν μεταφέρῃς εἰς κιβώτια, ὡς ἀποσκευᾶς σου εἰς τὴν μέλουσαν κατοικίαν σου, τὴν τοποθετεῖς ὅπως πρέπει, καὶ θὰ ἀρχίσῃς στοιχειοθετῶν καὶ ἐκτυπῶν προκηρύξεις πρὸς τοὺς ἐργάτας.

— Πρὸς τοὺς ἐργάτας; ἐπηρώτησεν ὁ Βαλεριανός. Πρὸς ποίους ἐργάτας;

— Πρὸς ποίους ἐργάτας! Μέγας εἶσαι, πλάτανε! Ὅλα τὰ ἐργοστάσια εἶνε γε-

μάτα! πρὸς τοὺς ρώσους ἐργάτας, Θεέ μου!

— Καὶ τί προκηρύξεις;

— Τὸ κείμενον αὐτῶν θὰ τὸ λάβω ἀπὸ τὸ Κομητάτον καὶ τότε θὰ σοὶ τὸ ὑπαγορεύσω, καὶ θὰ τὸ τυπώσῃς.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ γείνη; ... μετὰ περὶ σκέψεως καὶ οἰονεὶ ὀμιλῶν καθ' ἑκυτόν ὁ Βαλεριανός, ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα του πλῆρες δισταγμοῦ.

— Νὰ, ἔτσι ποῦ εἶπα! αὐστηρῶς, σταθερῶς καὶ ἀσκαρδαμυκτὴ προσέβλεψεν αὐτὸν ὁ κύριος Ἀντιζίστρωφ παρατηρήσας τὸν δισταγμὸν τοῦτον. Ἔτσι, φίλε μου! Δὲν ἔχει ἀντιλογίας, καὶ ἀμφιβολίας δὲν ἐπιτρέπονται! Κανεὶς δὲν σὲ παρέσυρε πρὸς ἡμᾶς, ὁ ἴδιος ἠθέλες νὰ καταταχθῇς, ὥστε ἐκτέλεσον, ἀνευ ἀντιλογίας, ὅτι σὲ διατάσσουν! Ἄν τυχὸν σὲ διατάξουν νὰ φονεύσῃς καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα σου, δὲν τολμᾷς νὰ ἀρνηθῇς! Ἐγὼ, βλέπεις, σὲ προειδοποίησα, ὥστε τώρα εἶνε ἄργα πλέον! Τώρα, ἢ σιώπα καὶ πράττε, ἢ θάνατος! Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχεις νὰ ἐκλέξῃς!

Ὁ Κόροβοφ μετ' ἀποφάσεως ἔθλιψε τὴν χεῖρά του.

— Ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι τὴν ὑπόσχεσίν μου... Θὰ ἐκτελέσω, ὅτι ἀπαιτεῖται! εἴμπορεῖς νὰ ἦσαι ἡσυχος! εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν φίλον του, ὡς ἄνθρωπος πεπεισμένος καὶ αἰσθανόμενος, ὅτι τὰ πλοῖά του ἐναυάγησαν καὶ ὅλοι αἱ ὁδοί, ἐκτὸς μιᾶς, ἀπεκλείσθησαν ἤδη.

— Λοιπὸν, εὐγέ σου! Καὶ τώρα θὰ φάγωμεν, θὰ πιοῦμεν καὶ θὰ διασκεδάσωμεν ἕως αὔριον! φαιδρῶς ἀνέκραξεν ὁ κύριος Ἀντιζίστρωφ, καὶ ἐκτύπησε τὸν ὦμον τοῦ φίλου του.

Η'

Ἐπὶ τὸν Πέλεον.

Ἐπὶ τῆς εἰς Πέτεργοφ ἀγούσης λεωφόρου, ἥτις ἐκτείνεται σχεδὸν ἐγκαταλειμμένη, ἀπ' ἧς ἐποχῆς ἐχαράχθη ἡ σιδηρὰ ὁδός, ὑψοῦνται ἐν τῇ χλόῃ παλαιῶν δένδρων, σειραὶ ἐπαύλων παρελθούσης ἐποχῆς. Τινὲς τούτων ζωηρῶς ἀκόμη ἐνθυμοῦνται τὰς ἡμέρας τῆς Αἰκατερίνης, τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, διατηρήσασαι οὐχὶ μόνον ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐσωτερικῇ μάλιστα διακοσμῆσει αὐτῶν τὸν χαρακτῆρα τῶν ἐποχῶν ἐκείνων. Κατ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς ἡ λεωφόρος τοῦ Πέτεργοφ ἦτο πάντοτε πλήρης ζωῆς καὶ κινήσεως· ἐκεῖ ἀνέκρουον αἱ βροντόφωνοι ὀρχήστραι τῶν μουσικῶν τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, ἐκρότουν τὰ πυροτεχνήματα, ἔλαμπον αἱ φωταψαῖαι, πρὸς θέαν τῶν ὀπίσθων συνέρρεον ἀπειράριθμα πλήθη ἀστῶν. Ἐκεῖ δὲ εἰς τὰς ἐξοχικὰς ταύτας οἰκίας, διηθύνετο καὶ ἅπασα ἡ ἀριστοκρατία τῆς Πετροπόλεως. Αἱ αὐτοκράτειραι καὶ οἱ μεγάλοι δούκες ἐπεσκέπτοντο τὰς ἐκλάμπρους ταύτας ἑορτάς, αἱ ἔδιδον οἱ Ζαβαδόβσκιαι, οἱ Μιάτλεβ καὶ οἱ Σερεμέτιεφ... Ἡ πρώτη ζωὴ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰωνιότητα, αἱ ἐπαύλεις ἠρημώθησαν, οἱ κῆποι καὶ οἱ παράδεισοι, ἐξοντῶθησαν, αἱ λίμναι ἐσά-

πησαν, αἱ ξύλιναί οἰκοδομαὶ καταπίπτουσι, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ προτέρα ζωηρότης, οὔτε ἡ κίνησις, καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχον ἐργοστάσιά τινα, πλησίον τῶν ὁποίων παρατηρεῖται ἀκόμη ποιά τις ζωὴ τοῦ ἐργατικοῦ πληθυσμοῦ, ἡ λεωφόρος Πέτεργοφ θὰ ἦτο ὅλως διόλου ἔρημος.

Οὐ μακρὰν ἐργοστασίου τινός, εἰς τὸ βάθος παρημελημένου κήπου, ἐκρύπτετο κάτωθεν ὑψηλοῦρων πιτυῶν καὶ σημυδῶν ἡμικυκλιωμένη ἔπαυλις, ἐκτισμένη ποτὲ ἐν εἴδει σκιάδος μετ' αἰθούσης καὶ περιστυλίου. Ἡ ἔπαυλις αὕτη κεῖται ὅλως ἀποκεχωρισμένη, ἐν συσκιῇ καὶ μεμονωμένη θέσει, χρησιμεύουσα ὡς οἰκημα ἀπομάχου τινός, ἐκτελοῦντος χρῆσιν φύλακος τῆς ἐπαύλεως. Ἐπὶ τρία ἤδη κατὰ σειρὰν ἔτη ματαίως ὑπῆρχεν ἐπικολημένη πινακὶς ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν ὁδὸν πύλης, ἐφ' ἧς ἐσημειοῦτο: «ἡ παρὸν ἡκία ἐνοικιάζετε», οὐδεὶς ἐνοικιαστὴς ἐνεφανίζετο. Ὁ γέρον ἀπόμαχος λίαν μάλιστα ἐξεπλάγη, ὅταν κατὰ χειμερινὴν τινα ἡμέραν παρουσιάσθη πρὸς αὐτὸν νεανίας τις, πτωχῶς ἐνδεδυμένος, ζητῶν νὰ ἐνοικιάσῃ ἐν ἡ δύο δωμάτια τῆς ἐρήμου σκιάδος. Ὁ νέος οὗτος ἦτο ὁ Κόροβοφ.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, ἀγαπητέ μου ἄνθρωπε, μήπως, ὁ Θεὸς φυλάξῃ, εἶσαι κανένας λωποδύτης, καὶ μὴ πρὸς βῆρος σου, μετὰ δυσπιστίας ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ φύλαξ.

— Ὅχι, γέρω παππού! Τί δουλειὰ ἔχει ἐδῶ ὁ λωποδύτης, τί ἔχει νὰ κερδήσῃ; εἰλικρινῶς ἀπήντησεν ὁ Κόροβοφ.

— Ἐχεις δίκην! σκεφθεὶς συνήνεσεν ὁ ἀπόμαχος.

— Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ἀπλοῦς καὶ ἥσυχος, ἐργατικὸς ἄνθρωπος, ἐξηκολούθησεν ἐπεξηγῶν αὐτῷ ὁ Βαλεριανός. Μοῦ ὑπεσχέθησαν, ζεῦρεις, τώρα γρήγορα, θέσιν ἐδῶ εἰς τὸ ἐργοστάσιον, καὶ θέλω νὰ πιάσω σπίτι κάπως πλησιέστερα εἰς τὴν ἐργασίαν μου... Καὶ σὺ βέβαια θὰ ζεῦρῃς, πῶς ὅταν σοῦ ὑποσχεθῶν μιά δουλειὰ πρέπει νὰ πᾶς καὶ νὰ ζανᾶπᾶς, καὶ ἀπὸ τὴν πόλι μοῦ πέφτει μακριά.

— Ἐχεις δίκην, ἔτσι εἶνε, κινῶν τὴν ἀχμηρὰν κεφαλὴν του συνήνεσεν ὁ φύλαξ.

— Ἀπὸ μένα καμμιά φροντίδα δὲν θὰ ἔχεις!... φίλους δὲν ἔχω, καυγατζῆς δὲν εἶμαι καὶ θὰ κάθωμαι ἥσυχος καὶ καλὰ νὰ κυττάξω τὴ δουλειὰ μου, ἔτσι, ποῦ οὔτε θὰ μὲ πέρνης εἰδῆσι!

Ὁ γέρον ἐσκέφθη, ἐμελέτησεν ἅπαντα τὰ λεχθέντα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ παραχωρήσῃ τῷ Κόροβοφ δύο δωμάτια εἰς τὸν ἄνω ὄροφον τῆς ἐπαύλεως ἀντὶ πέντε ρουβλίων κατὰ μῆνα καὶ ὁ Βαλεριανός συγκατετέθη μετὰ τὴν συμφωνίαν νὰ παρέχῃ τὴν ὑπηρεσίαν του ὁ γέρον ἂν ποτε ἐλάμβανεν ὁ Κόροβοφ ἀνάγκην.

Τὴν ἐπαύριον μετόκησεν οὗτος εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἡ τυπογραφικὴ μηχανή, ἣν ἀπέκτησεν ὁ Ἀντιζίστροφ ἀντὶ ἑκατὸ ρουβλίων, παρὰ τοῦ «γνωστοῦ ἀνθρώπου» ἐτέθη ἐπιμελῶς ἐντὸς κιβωτίου καὶ ἀπε-

στάλη, ὡς εἶχεν εἰς τὴν νέαν κατοικίαν τοῦ Κόροβοφ.

Ὁ Βαλεριανός μετὰ ζήλου ἤρξατο τῆς ἐργασίας. Τὸ κείμενον τῆς προκηρύξεως, ὑπαγορευθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀντιζίστροφ καὶ ἰδιοχειρῶς ὑπὸ τοῦ Κόροβοφ γραφέν, εὐρίσκετο ἐν τῷ θυλακίῳ του. Ἡνέωξε τὸ κιβώτιον, συνήρμωσε τὴν τυπογραφικὴν μηχανήν, ἠτοιμάσεν τὴν μελάνην, ἐτάξι νόμησε τὰ στοιχεῖα καὶ ἐν τῇ ἡμερίᾳ πλήρους ἀπομονώσεως ἤρξατο στοιχειοθετῶν. Κατ' ἀρχάς, μὴ ὦν ἐξοικειωμένος πρὸς τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἐδυσχέραινεν, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου ἦτο εὐχερεστέρα καὶ οὕτω μετὰ πέντε ἡμέρας τὸ κείμενον οὐ μακρὰς προκηρύξεως εἶχε στοιχειοθετηθῆ. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο οὐδεὶς ἀνησύχησεν αὐτὸν διὰ τῆς παρουσίας του. Ὁ ἀπόμαχος ἤρχετο τὴν πρώτην φέρων δέσμην ξύλων, διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν ὁποίων ὁ Βαλεριανός ἐδίδεν αὐτῷ χρήματα, ἦναπτε τὴν θερμάστραν καὶ μετὰ τὴν πράξιν ταύτην ἐνεφανίζετο ἀμέσως φέρων κοχλάζον σαμοβάριον, καὶ ἐπανάρχετο μόνον τὸ ἔσπερας. Ὁ Βαλεριανός ἀπήρχετο ὅπως γευματίσῃ εἰς ἓν ἐκ τῶν πλησιέστερων τῆς κατοικίας τᾶς ἐστιατορίων, καὶ ἀναχωρῶν ἐκλείδωνε τὴν θύραν λαμβάνων τὸ κλειθρον μεθ' ἑαυτοῦ. Ἦτο λίαν εὐχρηστημένος, διότι ὁ φύλαξ δὲν ἐννοεῖ καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς ἐνασχολήσεως τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ ἀπὸ πρώτας μέχρι ἔσπερας. Ἐνὶ λόγῳ, τὰ πάντα ἐπροσάτευσεν ἀριστα τὴν μυστηριώδη ἐργασίαν. Ἀμφιβολία οὐδέποτε ἐπῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν του· εἰργάζετο μετὰ πίστεως καὶ φανατισμοῦ ἀνθρώπου ἔχοντος ἀμετάθετον ἀπόφασιν εἰς τὸ ἔργον καὶ βαθεῖαν πεποιθήσιν εἰς τὴν ἰσχύν του, τὴν ὠφέλειάν του καὶ τὴν ὑψηλὴν σημασίαν του.

Τὴν νύκτα τῆς πέμπτης πρὸς τὴν ἔκτιν ἡμέραν, κατόπιν ἀνεπιτυχῶν τινῶν ἀποπειρῶν, τὸ πρῶτον δοκίμιον τῆς προκηρύξεως ἐξήχθη, ἐπὶ τέλους, τοσοῦτον ὑποφερτόν, ὅσον ἠδύνατό τις νὰ τὸ ἀναγνώσῃ ἄνευ ἰδιαίτερου κόπου, καὶ ὁ Κόροβοφ μετ' αἰσθήματος ἡρέμου χαρᾶς καὶ αὐταρεσκείας ἐκαμάρωνε τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του.

«Ἰπὸ τὸν πέλεκυν!» ἦτο ἡ ἐπικεφαλὴς τοῦ φιλολογικοῦ τούτου ἔργου. Τὸ κείμενον διεκρίνετο ἐπὶ λακωνισμῷ, ἀλλὰ καὶ τί δὲν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ! Καὶ ἡ εὐσταθὴς παρισινὴ commune, καὶ ἡ παγκόσμιος ἐπαναστάσις καὶ ἡ ἐν Γενεύῃ ἀδελφότης, καὶ ἡ τῶν κυριῶν, καὶ τὰ περὶ τῶν ἐργατῶν ζητήματα, καὶ ὁ παρημελημένος, ὁ δυναστευόμενος, ὁ ἐξαπατῶμενος μουζίκος, καὶ θάνατος τῷ Κατκῶφ, καὶ παραινήσεις πρὸς τὴν νέαν γενεάν, καὶ ἐπικλήσεις ν' ἀποστείλωσιν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοὺς εὐγενεῖς, τοὺς ἀξιοματικούς, τὴν ὑπαλληλίαν, τοὺς ἐμπόρους καὶ τὸν κληρὸν, τὴν διανομὴν τῶν γαιῶν καὶ τῶν κεφαλαίων, καὶ, ἐν τέλει, «κάτω ὄλα!», κάτω ἡ αὐτοκρατορία, ἡ ἐκκλησία, ἡ κυβέρνησις, ἡ οἰκογένεια, πᾶσα ἰδιοκτησία, «ἡ

κρονόληρος ἐπιστήμη», ὁ κλασικισμός, κάτω οἱ ἱατροί, κάτω οἱ δικασταί, ὄλα κάτω! Καὶ πάντα ταῦτα ἐξετελοῦντο διὰ τῆς ἐπικλήσεως: ὑπὸ τὸν πέλεκυν! ὑπὸ τὸν πέλεκυν! ὀργήγορα ὑπὸ τὸν πέλεκυν καὶ, θάνατος εἰς πάντα μὴ ἡμέτερον!» Ὁ Κόροβοφ ἐξετύπωσε φύλλα τινά, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦτον ἐπιτυχῆ, καὶ, κεκμηκώς, ἀλλ' εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐπιτυχίας του, ἐρίφθη ἐν προκεχωρημένῃ ἤδη τῆς νυκτὸς ὥρᾳ ἐπὶ τῆς ἀθλίας στρωμνῆς του.

Τὴν πρώτην, λαβῶν μεθ' ἑαυτοῦ τὰ ἀντίτυπα ταῦτα, διηυθύνθη πρὸς τὸν Ἀντιζίστροφ.

Ὁ Ἀρίσταρχος Κονόνοβιτς ἔμεινεν ἐκστατικός, ἐρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Βαλεριανοῦ, ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐφίλησεν αὐτόν, ἐφίλησε καὶ τὸν φακέλλον τῶν προκηρύξεων, ὡς ἐκράτησεν ἀπάσας «ὅπως ἐπιδείξῃ αὐτὰς εἰς τὸ Κομητάτον», τὸν δὲ Κόροβοφ, κατεχόμενον ὑπὸ αἰσθημάτων εὐγνωμοσύνης, ἐφοδίασε διὰ δέκα ρουβλίων, διέταξεν αὐτόν ν' ἀγοράσῃ ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου δεσμίδιας τινὰς χάρτοι διὰ τὴν ἐκτύπωσιν, καὶ ἐσπευσμένως ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπως ἐνασχοληθῆ μετὰ ζήλου εἰς τὸ ἔργον, χωρὶν νὰ χάνῃ ἐπὶ ματαίῳ οὔτε μίαν στιγμὴν.

Δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα, αὐτὸς οὗτος ἐπισκέφθη τὸν φίλον του εἰς τὸ ἐρημητήριόν του καὶ εὔρεν ὅτι ἡ ἐκτύπωσις βαίνει ταχέως· πεντακόσια περίπου φύλλα ὑπῆρχον ἤδη κατατεθειμένα ὑπὸ τὸ ἀνάκλιτρον τοῦ Κόροβοφ. Ὁ Ἀντιζίστροφ συμπάρελαβεν αὐτόν ἐφ' ἀμαξίας εἰς τὴν πόλιν, ἔνθα ἐφοδίασεν αὐτόν δι' ἐνὸς βιβλίου διευθύνσεων, ἑκατοντάδων τινῶν φακέλων καὶ προμηθείας γραμματοσήμων μὴ λησμονήσας νὰ παραγγεῖλῃ ὅτι τοῦ φακέλλου δέον νὰ ρίψῃ, ἀνὰ τρεῖς, ἐπὶ πλεονα ὅσον τὸ δυνατόν γραμματοκιβώτια, ἄλλως τε ἡ ἐπισώρευσις εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ γραμματοκιβώτιον ἐπιστολῶν, ἐπιγεγραμμένων ὑπὸ μίᾳς καὶ τῆς αὐτῆς χειρὸς, ἐνδεχόμενον νὰ ἐγεῖρῃ ὑποψίαν καὶ ἀρκεῖ ἡ ἀποκάλυψις μίᾳς ἐν τῷ ταχυδρομείῳ ἐπιστολῆς, ὅπως ματαίωσῃ τὸν προρισμὸν καὶ τῶν λοιπῶν. Δυναμίει τῶν ληφθεῖσῶν ὀδηγιῶν, ὁ Κόροβοφ ἐδέησε νὰ περιέλθῃ τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως, ὅπως ἐπιτελέσῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην, καὶ νὰ περιέλθῃ ἀναμφιλέκτως πεζῆ, διότι ἡ πρόθεσις καστοῦ γραμματοκιβωτίου στάθμευσαι βεβαίως, ἠδύνατο νὰ διεγεῖρῃ τὴν ὑπονοίαν τοῦ ἀμαξηλάτου. Ὁ Ἀντιζίστροφ τὰ πάντα εἶχε προμελετήσῃ, οὕτως, ὡς ὁ ἀγαθὸς Βαλεριανός, ἠδύνατο μόνον, μετ' αἰσθήματος ἐνδομύχου σεβασμοῦ, νὰ θαυμάσῃ τὴν ἐμπειρίαν καὶ τὰς γνώσεις τοῦ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς ἐπαναστατικῆς ταιρίας.

— Αἰ, φίλε μου, ὄρεάν δὲν ἔμειν κλεισμένος εἰς τὸ Πετροπαύλοφσκ! Τὸ ἔγινε σοφός! εἶπε κομπάζων ἐνώπιον αὐτοῦ ὁ κ. Ἀντιζίστροφ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝ

SABIE DE MONTEPIEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

ακρὰ καὶ πένθιμος σιγῇ διεδέχθη
τοὺς λόγους τούτους.

Ἡ θύελλα εἰσιγα.

Ἡ βροντὴ ἐξησθῆναι βομβοῦσα ὑποκώ-
φως ἐν τοῖς κόλποις τῶν νεφῶν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀστραπαὶ ἐφαί-
νοντο διακυλακοῦσαι ἐν τῷ βάθει τὸν μέ-
λανα οὐρανόν.

Ἐβρεχε ραγδαίως.

— Κύριε κόμη, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ.

Ὁ κ. Δεβεζαὶ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Τί θέλεις;

Ὁ Καλλιουὲ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὸ
πτῶμα, ὅπερ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους παρὰ
τοὺς πόδας του.

— Εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν, εἶναι ἀ-
δύνατον τὸ πτῶμα τοῦτο νὰ μείνῃ ἐδῶ.

— Τὸ πτῶμα τοῦτο! — ἐπανέλαβεν
ὁ κόμης Δεβεζαὶ φρικιάσας — ὦ Θεέ
μου! τί θὰ τὸ κάμωμεν;

— Αὐτὸ σὰς ἠρώτησα.

— Μήπως καὶ ἐγὼ εἰξεύρω;

— Λοιπὸν, κύριε κόμη, τί ἀποφασί-
ζετε;

— Τίποτε.

— Δὲν ἔχετε καμμίαν ιδέα;

— Καμμίαν.

— Ἐγὼ πιστεύω ὅτι ἔχετε μίαν.

— Ποίαν;

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς εἰπῶ τί σκέ-
πτομαι περὶ αὐτοῦ;

— Ὅχι μόνον σοῦ τὸ ἐπιτρέπω· ἀλλὰ
καὶ σὲ παρακαλῶ.

Ὁ Καλλιουὲ ἀπεμακρύνθη βήματά
τινα. Ἠκροάσθη δὲ προσεκτικῶς, ὡσανεὶ
ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦτο μόνος μετὰ
τοῦ κόμητος.

Εἶτα ἐπανῆλθε παρὰ τῷ κυρίῳ του.

¶

Οἱ τάφοι.

— Ἄς ἴδωμεν — εἶπεν ὁ κόμης μετὰ
τινος ἀνυπομονησίας — Ἄς ἴδωμεν τί
θὰ μοῦ εἰπῆς, Καλλιουέ;

— Θὰ σὰς εἰπῶ, κύριε κόμη, ὅτι ἐξαρ-
τᾶται ἀπὸ ὑμᾶς, ἂν θέλετε, ὅτι ἔγινεν
ἐδῶ νὰ μείνῃ θαυμάσιον εἰς σκοτάδι βα-
θύτερον καὶ πλέον ἀδιαπέραστον ἀπὸ τὸ
σκοτάδι τῆς νύκτας ταύτης, ἢ ὅποια μᾶς
περικυκλῶνει.

— Δηλαδή;

— Ἐνθυμεῖσθε, κύριε κόμη, τοὺς τρο-
μασμένους χρεμετισμούς, τοὺς ὁποίους
ἀκούσαμεν πρὸ ὀλίγου;

— Ναί, ἐψιθύρισεν ὁ κόμης.

Ὁ δασοφύλαξ ἐξηκολούθησεν:

— Ἐνθυμεῖσθε ὅτι μοῦ εἶπατε: « Τί
θόρυθος εἶναι αὐτός, Καλλιουέ; »

— Ἐνθυμοῦμαι... ἐπανέλαβεν ὁ κύ-
ριος Δεβεζαί.

— Καὶ ἐγὼ σὰς ἀπήντησα: « Εἶναι
οἱ ἵπποι τοῦ κυρίου Βιλλεδιού, ὅπου φεύ-
γουν τρομασμένοι. »

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι... ἐψιθύρισεν ὁ κό-
μης διὰ τρίτην φοράν.

Ὁ δασοφύλαξ ἐξηκολούθησεν:

— Μετ' ὀλίγον ἠκούσαμεν κραυγὴν φο-
βεράν, καὶ ἐγὼ σὰς εἶπον: Κύριε κόμη,
δυστύχημα ἐσυνέβη... Ὁ Λεῖγνη εἶναι
ἀπότομος καὶ βαθύς... ἡ νύκτα εἶναι
σκοτεινὴ... Οἱ ἵπποι εἶχον τρομάξῃ...
Ἀπὸ ὅσους ἀνεχώρησαν τὴν νύκτα ταύ-
την ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Βιλλεδιού, κα-
νέννας δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον. »

— ὦ!... ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δεβε-
ζαί... Οὐδὲν ἐλησμόνησα!

— Λοιπὸν θὰ μὲ καταλάβετε. Ὅταν
ἐξημερώσῃ, θὰ εὐρεθοῦν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ
ποταμοῦ τὰ ἀκρωτηριασμένα πτώματα
ἐνὸς ἀνθρώπου καὶ δύο ἵππων... θὰ πι-
στεύσωσιν ὅτι ὁ κύριος ἀπέθανεν, ὡς ὁ
ὕπνους... Οὐδ' ὑπόψια θὰ ὑπάρξῃ
περὶ μονομαχίας... θὰ ὑποθέσουν ὅτι
συνέβη δυστύχημα... ὦ! τί λέγετε, κύ-
ριε κόμη;

— Λησμονεῖς, Καλλιουέ, ὅτι θὰ εὐρε-
θῇ ἐν πτῶμα μόνον...

— Θὰ ὑποθέσουν ὅτι αἱ καταβόθραι
τοῦ ποταμοῦ ἐκράτησαν τὸ ἄλλο.

— Ἀλλὰ τοῦτο, ἐψέλλισεν ὁ κόμης,
δείξας τὸ πτῶμα τοῦ κυρίου Βιλλεδιού.

— Τοῦτο... ἀπήντησεν ὁ δασοφύ-
λαξ... θὰ ἐξαφανισθῇ.

— Θὰ ἐξαφανισθῇ;

— Ναί, καὶ διὰ παντός.

— Τί νὰ γίνῃ;

— Ἐγὼ φροντίζω.

— Τί θὰ τὸ κάμῃς, Καλλιουέ;

— Θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ τὸ μεταφέρω

εἰς ἐν τῶν ὑπογείων τοῦ πύργου, ὅπου
εἶναι οἱ τάφοι τῶν προγόνων σας καὶ ὅ-
που κανέννας δὲν ἐμβαίνει. Θὰ σηκώσωμεν
τὴν πλάκα τοῦ τάφου, καὶ θὰ τὸ θάψω-
μεν. Ποῖος θὰ τὸ ζητήσῃ ἐκεῖ;

— Ἱεροσυλία!... ἀνέκραξεν ὁ κύριος
Δεβεζαί, ὅπισθοχωρήσας μετὰ φρίκης.

Ὁ Καλλιουὲ ὕψωσε περιφρονητικῶς
τοὺς ὤμους.

— Προτιμᾶτε, ἠρώτησε, νὰ διακηρύ-
ξετε δημοσίᾳ τὴν ἀτιμίαν τῆς συζύγου
σας... τὴν ἐντροπὴν σας... καὶ τὴν ἐκδι-
κησὴν σας;... Εἴσατε ἐλεύθερος, κύριε κόμη.
Αὐτό, εἰς τὸ ὕστερον, ἐνδιαφέρει σὰς καὶ
ὄχι ἐμέ.

Ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπῇ.
Εἶτα ὁ κύριος Δεβεζαί εἶπε βραδέως:

— Ἐχεις δίκαιον... τὸ αἰσθάνομαι.

— Τότε, ἄς ξεμπερδεύωμεν γρήγορα.

— Ἀλλὰ ἡ πρότασίς σου μοῦ προξενεῖ
τρόμον.

— Διατί;

— Ὁ δολοφόνος θάπτει οὕτω τὸ θῦμά
του.

— Κύριε κόμη, ἐδῶ δὲν ὑπάρχει οὔτε
δολοφόνος, οὔτε θῦμα... Ὑπάρχουν μό-

νον δύο ἀντίπαλοι, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ὀ-
ποίους ἔπεσεν εἰς ἐντιμον μονομαχίαν.

Ὁ κόμης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Ἦτο ὠχρὸς καὶ ἔτρεμεν.

Ὁ Καλλιουὲ ἐξηκολούθησεν:

— Κύριε κόμη, ταύτην τὴν νύκτα εἶ-
σθε ἀδύνατος ὡς παιδίον. Ἐγὼ λοιπὸν, ὁ
ὕπνους σας, χρεωστῶ νὰ σὰς ἐμπνεύσω
τὴν δύναμιν, ἢ ὅποια σὰς λείπη. Ἡ
πρότασίς μου σώζει τὴν τιμὴν τοῦ ὀνό-
ματός σας.

— Εἶναι ἀληθές.

— Συμφωνεῖτε;

— Καὶ πῶς δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως;

— Δέχεσθε;

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἐδίσταζεν ἔτι· ἀλλὰ
ἐπὶ τέλους:

— Ἔστω!... ἀπήντησεν ἐν ἀπελπι-
σίᾳ, ἔστω!... ναί!

— Τότε, ἄς μὴ καθήμεθα... ὁ καιρὸς
μᾶς βιάζει... εἰς ὀλίγον θὰ ξημερώσῃ...
Ἄς μὴ χάνωμεν στιγμὴν.

Καὶ ὁ Καλλιουὲ ἐπλησίασεν εἰς τὸ
πτῶμα, ἔλαβε τὸ ἱμάτιον, ὅπερ ἔκειτο
ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους, καὶ ἐξ ἐνὸς τῶν
θυλακίων του ἐξήγαγε χαρτοφυλάκιον ἐκ
μέλανος μαροκινῶ, κεκλεισμένον διὰ μυ-
στικοῦ κλειθροῦ.

— Κύριε κόμη, εἶπεν — ὑπεσχέθητε,
πιστεύω, ὅτι θὰ στείλετε τὸ χαρτοφυλά-
κιον τοῦτο εἰς τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου Βιλ-
λεδιού.

— Ναί — ἀπήντησεν ὁ κόμης — ὑπε-
σχέθη... ὠρκίσθη.

Ὁ Καλλιουὲ ἔτεινε τὴν χεῖρά καὶ εἶπε:

— Λάβε το.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἀπώθησε τὴν χεῖρα
τοῦ δασοφύλακος.

— Δὲν τὸ θέλετε;

— Ὅχι.

— Τί νὰ τὸ κάμω.

— Φύλαξέτο καί φρόντισε νὰ τὸ δώσης.

— Ἄς ἦνε.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ κατορθώσης; ἂν
τὸ δώσης ὁ ἴδιος θὰ σὲ ἐρωτήσῃ πῶς
περιῆλθεν εἰς χεῖράς σου.

— ὦ! μένετε ἤσυχος.

— Ἐχεις λοιπὸν κανὲν σχέδιον;

— Ναί· χάρις εἰς τὴν ἀκαταστασίαν,
ἢ ὅποια θὰ ἀκολουθήσῃ, ὅταν γίνῃ γνω-
στὸς ὁ θάνατος τοῦ κυρίου Βιλλεδιού,

θὰ ἔμβω εἰς τὸν πύργον, θὰ χωθῶ εἰς τὰ
δωμάτια τοῦ συχωρημένου καὶ θὰ βάλω
τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς μέρος ὅπου νὰ φαί-
νεται, ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι. Μὲ ἐπιδο-
κιμαζέτε, κόμη;

— Πληρέστατα.

— Ἀξιόλογα.

Καὶ ὁ δασοφύλαξ ἔθετο τὸ χαρτοφυλά-
κιον ἐν τῷ θυλακίῳ του. Λαβὼν δὲ ἱμάτιον
ἤπλωσεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ πτώ-
ματος. Εἶτα ἔσπευσε νὰ κόψῃ ἀπὸ τινος
δένδρου δύο παχυτάτους κλάδους. Διὰ
τούτων δὲ καὶ τῆς καρβίνας τοῦ αὐτο-
σχεδίασεν εἶδος φερέτρου, ἐφοῦ ἔθετο τὸ
πτῶμα.

— Κύριε κόμη, εἶπε τότε στραφεὶς πρὸς
τὸν κύριόν του, εἶναι ἀνάγκη νὰ λάβετε
τὴν καλωσύνην νὰ μὲ βοηθήσετε.

Ὁ κύριος Δεβεζαί εἶχεν ἐκμηδενισθῆ. Ψυχρὸς ἰδρῶς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του, ἐνῶ ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει πίπτουσα ραγδαίως.

Ἐτρεμε σύσσωμος. Ἐν τούτοις, ἐβοήθησε μηχανικῶς τὸν Καλλιουὲ νὰ ἐγείρῃ τὸ φέρετρον.

Τότε οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες, ὑποβαστάζοντες τὸ πένθιμον φορτίον των, ἐβάδισαν βραδέως πρὸς τὸν πύργον.

Δὲν ἐβράδυναν δὲ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς τῶν πτερυγῶν τοῦ μεγάλου καὶ μελαγχολικοῦ κτιρίου, ὅπου ἐστάθησαν.

Περιμείνατε μίαν στιγμὴν, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ.

Ὁ κύριος Δεβεζαί δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἔμεινεν ἀκίνητος, ὡς ἀπολιθωθείς.

Ὁ Καλλιουὲ ἐξηφάνισθη ἐν τῷ σκότει. Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἐπανῆλθε φέρων κλεπτοφάναρν καὶ ὄρμαθὸν κλειδίων.

Κατὰ τὴν βραχεῖαν αὐτοῦ ἀπουσίαν, ὁ κύριος Δεβεζαί ἐπανελάμβανε νοερῶς ἐν ἀφάτῳ ἀγωνίᾳ :

— Ἄ! πόσον σκληρὰ εἶναι ἡ ἐκδίκησις !

Ὁ Καλλιουὲ, ἀφοῦ διὰ τοῦ κλεπτοφάναρου του ἐφώτισε τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἠνέφξε μικρὰν τινα θύραν, κεκρυμμένην ἐν τινι τῶν κοιλωμάτων τοῦ τοίχου καὶ φέρουσαν εἰς τὰ νεκρικὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου, εἶτα ἔλαβε τὴν ἄκραν τοῦ φερέτρον καὶ εἶπεν :

— Ἄς καταβῶμεν.

Ὁ κόμης ὑπήκουσε μηχανικῶς.

Διέτρεξαν ὑπόγειόν τινα διαδρόμον, ἔχοντα μῆκος 25 περίπου βημάτων, εἰς οὗ τὴν ἄκραν εὔρον δευτέραν θύραν. Ὁ Καλλιουὲ ἠνέφξε καὶ ταύτην, καὶ προπορευόμενος τοῦ κόμητος εἰσῆλθεν εἰς εὐρυτάτην αἴθουσαν, ἧς ἡ θύρα ὑπεβαστάζετο ὑπὸ παχυτάτων κιόνων ἐκ γρανίτου.

Ἦτο τὸ νεκρικὸν ὑπόγειον.

Πέριξ ἐφάνιντο μεγαλοπρεπῆ μνημεῖα ἐκ λίθου καὶ μαρμάρου, περιέχοντα τὰ λείψανα τῶν προγόνων τοῦ κυρίου Δεβεζαί.

Πάντες ὑπνωτοὶ ἐκεῖ τὸν ὕπνον τῶν μακάρων—πάντες, ἀπὸ Ρεγινάλδου τοῦ Ἰσχυροῦ, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας, ἄχρι τοῦ Παύλου Ἀμεδαίου Δεβεζαί, πατρὸς τοῦ κόμητος.

Πολλὰ τῶν μνημείων ἐκεῖνων ἐκοσμοῦντο διὰ λευκῶν ἀγαλμάτων, ἐν στάσει ἡρέμου ὕπνου, καὶ παριστάντων ἀνδρείους ἰππότητας καὶ εὐγενεῖς δεσποίνας, ὧν οἱ μαρμάρινοι πόδες ἐστηρίζοντο ἐπὶ ταῦ οἰκογενειακοῦ ἐμβλήματος.

Ἄλλα παρίστων ἀγγέλους γονυπετεῖς, ὑψοῦντας εἰς τὸν οὐρανὸν ἱκετευτικῶς τοὺς τε ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς χεῖρας καὶ δεομένους ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν τεθνεώτων, ὧν τὸν ἄσπιλον βίον εἶχον προστατεύσει διὰ τῶν οὐρανίων πτερυγῶν των.

Ἄλλοι τῶν τάφων ἐκεῖνων ἦσαν ἀπλούστεροι, οὐδὲν κόσμημα ἔχοντες, πλὴν μαρμάρου λευκοῦ ἢ μέλανος, ἐφ' οὗ ἦσαν κεχαραγμένα ἐν ὄνομα καὶ μίᾳ χρονολογία.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου ἄν-

εῖθιον δι' αὐτὸν οἱ παρελθόντες αἰῶνες καὶ ἡ ἐκλιπούσα οἰκογένεια, ὁ κύριος Δεβεζαί ἐταπεινώσεν ἀκουσίως τὴν κεφαλὴν.

— Ὡ πρόγονοί μου ! εἶπε καθ' ἑαυτόν, εἰς ἐξ ὑμῶν ἄς καταλίπη τὸ σάββανόν του καὶ ἄς ἔλθῃ πρὸς με ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, ὅπως μοι εἶπῃ ἂν ἦμαι ἀθῶος ἢ ἔνοχος, χύσας αἷμα τὴν νύκτα ταύτην.

Καὶ περιέμενεν, ὡσεὶ οἱ ἀμειλικτοὶ τοῦ θανάτου νόμοι ἦτο δυνατὸν νὰ μεταβληθῶσιν εἰς τὴν φωνὴν του.

Ματαιὰ προσδοκία ! Οὐδεμία φωνὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τῶν τάφων ἐκεῖνων, ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς τὴν σκέψιν του.

Ἐν τούτοις, ὁ Καλλιουὲ εἶχεν ἀποθέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸ πτώμα τοῦ Βιλλεδιού καὶ τοποθετήσας τὸν φρόνον του ἐπὶ τοῦ βάρου ἐνός τῶν τάφων ἠτοιμάσθη ν' ἀνεγείρῃ τὸ μάρμαρον ἐτέρου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κυρίου Δεβεζαί ἐστράφησαν ἀκουσίως αὐτοῦ πρὸς τὸ πτώμα, ὅπερ ἔκειτο εἰς τοὺς πόδας του. Ἡ ὠραία κεφαλὴ, τοῦ ὑποκόμητος ἐφαίνετο ὠραιότερα ἔτι, καὶ εἰπέρ ποτε ἄλλοτε ἐκφραστικὴ τὸ πρόσωπόν του ἦτο κἀτωχρον, ἔχον τὴν ὠχρότητα ἀκριβῶς τῶν ἀποθανόντων μετὰ τὴν ἀπώλειαν πολλοῦ αἵματος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κεκλεισμένοι. Κύκλος χρώματος ὑποκυάνου καὶ πελιδνοῦ ἐσχηματίζετο περὶ τὰ βλέφαρά του.

Ὁ κόμης προσεπάθει ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἀπὸ τοῦ προσώπου ἐκείνου, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο. Ἀληθῆς γοητεία, παρακολουθουμένη ὑπὸ ἀκατασχέτου καὶ δεισιδαίμονος τρόμου, ἐξηνάγκαζεν αὐτὸν νὰ βλέπῃ ἀτενῶς τὴν ἄψυχον ἐκείνην μορφήν. Ἐνόμιζεν ὅτι τὰ βλέφαρα τοῦ ὑποκόμητος θὰ ἠνοιγόντο αἴφνης, ὅτι οἱ ἀνευβλέμματος ὀφθαλμοὶ του θὰ ἐστρέφοντο πρὸς αὐτόν, καὶ ὅτι τὰ ἄφωνα ἐκεῖνα χεῖλη διηνοιγόντο ὅπως κραυγᾶσῶσιν αὐτῷ :

— Δολοφόνε !

Εὐτυχῶς ἡ φρικώδης ἐκείνη βάσανος ἐτελείωσεν.

— Ὅλα εἶναι ἔτοιμα, εἶπεν ὁ Καλλιουὲ.

Ἡ φωνὴ τοῦ δασοφύλακος διέρρηξε τὴν γοητείαν.

Ὁ κόμης ἀνεσκίρτησε καὶ στραφεὶς ἐπανελάβε μηχανικῶς :

— Ὅλα εἶναι ἔτοιμα ;

— Ναί, κύριε κόμη.

Ὁ Καλλιουὲ πράγματι εἶχε τελειώσῃ τὸ ἔργον του. Ἀφοῦ διὰ τῆς μαχαίρας του ἀφήρησε τὸ προαιώνιον κόλλημα, διὰ τοῦ σωλῆνος τῆς καρβίνου του—ἀντὶ μοχλοῦ—ἀνήγειρε τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου καὶ ἐφάνη τὸ ἐν αὐτῷ μολύβδινον φέρετρον.

— Εἶναι θέσις διὰ δύο, ἐψιθύρισεν ὁ Καλλιουὲ, ἰδὼν ἐν τῷ βάρει τοῦ τάφου ἄρκοῦν κενόν.

Εἶτα προσέθετο μεγαλοφώνως :

— Κύριε κόμη, βοηθήσατέ με, σὰς παρακαλῶ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀνήγειρε τὸ πτώμα ἐκ τῶν ποδῶν.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἴστατο ἀκίνητος.

— Βοηθήσατέ με λοιπόν ! ἐπανελάβε ὁ Καλλιουὲ διὰ φωνῆς σχεδὸν ἐπιτακτικῆς.

— Τί πρέπει νὰ πράξω ; ἠρώτησεν ὁ κόμης, ὃν ἡ παράτασις τῆς τοιαύτης καταστάσεως συνέτριβεν.

— Λάβετε τὸ πτώμα αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ὤμους, καὶ κάμετε ὅ,τι βλέπετε νὰ κάμω ἐγώ.

Ὁ κόμης ὑπήκουσε, καὶ μετὰ ἐν λεπτόν ὁ ὑποκόμης Ἀρμάνδος Βιλλεδιού ἔκειτο ἐν τῷ τάφῳ ἐκείνῳ, ὅστις δὲν εἶχε παρασκευασθῆ δι' αὐτόν.

— Ἀξιόλογα ! εἶπεν ὁ δασοφύλαξ. Τώρα πρέπει νὰ θέσωμεν πάλιν τὸ μάρμαρον τοῦτο εἰς τὴν θέσιν του καὶ ὅλα τελειοῦν. Εἰς τὸ ἔργον λοιπόν.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἠρώτησεν αὐτόν διὰ τοῦ βλέμματος.

— Στηρίζετε τὸ μάρμαρον διὰ τῶν ὤμων, ἀπήντησεν ὁ Καλλιουὲ, — ὅστις ἐνόησε τὴν ἄφρονον ἐκείνην ἐρώτησιν— καὶ καταβαζέτε το ἤσυχα, ἤσυχα. Εἶναι βαρὺ καί, ἂν τὸ ἀφίσωμεν νὰ πέσῃ, θὰ γίνῃ χίλις κομμάτια.

Ἄλλ' ὁ κύριος Δεβεζαί, ἀντὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ὑπὸ τοῦ δασοφύλακος λεχθέν, δὲν ἐκινήθη. Τὸ στόμα του ἔμεινεν ἀνοιχτόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του διεστάλησαν ἔντρομοι. Ἡ κόμη του ἠνορθώθη αἴφνης καὶ τὸ πρόσωπόν του κατέστη πελιδνόν.

— Τί ἔχετε, κύριε κόμη ; τί ἔχετε ; ἀνέκραξεν ὁ Καλλιουὲ, ὅστις εἶδε τὸν κύριόν του κλονούμενον καὶ ἠκολούθησε τὴν διεύθυνσιν τῶν βλεμμάτων του.

Ἄλλὰ δὲν ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησίν του. Ἐγονυπέτησε βαλὼν ὑπόκωπον κραυγὴν.

.....

Ἐν μέσῳ τοῦ κατὰ τὴν ἄκραν τοῦ νεκρικοῦ ὑπογείου ἐπικρατοῦντος πυκνοῦ σκότους, ἐφαίνετο κινουμένη λευκὴ σκιά, φάσμα αἰθέριον, ὅπερ ἐβάδιζε βραδέως πρὸς τοὺς δύο ἄνδρας. Καθ' ὅσον δὲ τοῦτο προέβαιεν, ὁ κόμης ὠπισθοχώρει ἀνὰ πᾶν βῆμα, καὶ ὁ Καλλιουὲ, γονυπετῆς ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ δαπέδου, ἔκυπτεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν, ὡσεὶ ἐζήτει νὰ χωθῆ ὑπ' αὐτήν.

Z'

Ὁ κοιτῶν τῆς Μαργαρίτας.

Τὸ φάσμα, ἐξεληθὸν τῆς σκιάς, εἰσῆλθεν ἐν τῷ φωτεινῷ κύκλῳ, ὃν ἀπετέλουσαν αἱ ἀκτῖνες τοῦ κλεπτοφαναρίου. Ὁ κ. Δεβεζαί παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τρέμων ἐκάστην τῶν κινήσεων τῆς φαντασιώδους ἐκείνης ἐμφανίσεως. Αἴφνης ἡ τοῦ προσώπου του ἐκφρασις μετεβλήθη. Ἡ ἐκπληξὶς ἐδιπλασιάσθη ἄλλ' ὁ τρόμος εἶχεν ἐκλίπη. Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὅπως βεβαιωθῆ ὅτι ἦτο ἔξυπνος καὶ ὅτι δὲν ἦτο παίγιον ἄλλοκότου καὶ φθεροῦ ἐνυπνίου. Ταῦτοχρόνως τὰ χεῖλη του ἐκινήθησαν καὶ διὰ φωνῆς βραχνῆς, ὁμοίας πρὸς τὴν τῶν ὑπνωτισμένων ἐψιθύρισεν :

— Μαργαρίτα ! . . . Μαργαρίτα ! . . .

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσας, ὁ Καλλιλιούδης ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέκραξεν :

— Ἡ κυρία κόμησσα ! . . .

Καὶ ὡς ὄφρις ὠλίσθησεν ὀπισθεν τοῦ τάφου, πρὸ τοῦ ὁποίου εἶχε γονυπετήσῃ. Ἦθελεν ἀναμφιβόλως νὰ ἦναι μάρτυς ἀόρατος τῆς παραδόξου σκηνῆς, ἣν προέβλεπε.

Ἐκείνη, ἣν οἱ δύο ἄνδρες εἶχον κατ' ἀρχὰς ἐκλάβῃ ὡς φάσμα, ἐκείνη; ἣν ὁ κόμης εἶχεν ὀνομάσῃ *Μαργαρίταν* καὶ ὁ Καλλιλιούδης *κυριαν κόμησσαν*, ἦτο πράγματι ἡ *Μαργαρίτα κόμησσα Δεβεζαί*.

Περιβεβλημένη ποδῆρη κοιτωνίτην, οὐ ἡ λευκότης συνεχέετο μετὰ τῆς ὠχρότητος τοῦ προσώπου τῆς, τὴν κόμην ἔχουσα ἐρριμένην ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ πίπτουσαν πυκνὴν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ προσώπου, ἡ νεανίς ἐξηκολούθει προχωροῦσα. Θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ὡς νεκρὰν φέρουσαν τὸ σάβανον αὐτῆς καὶ βαδίζουσαν. Ἐφαίνετο ὅτι οὔτε εἶδεν, οὔτε ἤκουσε τὸν σύζυγόν τῆς. Αἱ κινήσεις τῆς, βραδείαι, κανονικαί, αὐτόματοι, ἔφερον αὐτὴν πρὸς τὸ χαϊνὸν μνήμα, ὅπου ἀκατάσχετος δύναιμι τὴν ὄθει.

Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ τάφου ἦτο ὁ κόμης. Ἔδει δὲ ἡ ὁ κύριος *Δεβεζαί* νὰ ἐγκαταλίπη τὴν θέσιν του, ἡ ἡ νεανίς νὰ παρεκκλίνη.

Ὁ σύζυγος, ὡσεὶ ὑπὸ γοητεῖαν διατελῶν, κατέλιπε τὴν θέσιν του.

Ἡ *Μαργαρίτα* ἔφθασεν εἰς τὸν τάφον, ἐστήριξε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ τοῦ σαρκοφάγου καὶ κύψασα παρετήρησε.

Παρὰ τὸ μολύβδιον φέρετρον, ἔκειτο τὸ πτώμα τοῦ Ἀρμάνδου Βιλλεδιού.

Ἡ κυρία *Δεβεζαί* τὸ ἀνεγνώρισεν. Ἀμέσως ἠγέρθη. Ἐφερε τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς καὶ ρίψασα πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν, ἀντηχήσασαν πενθίμως ἐν τῷ ὑπογείῳ. Εἶτα ἐστράφη δις περὶ ἑαυτὴν καὶ ἔπεσεν ὡσεὶ νεκρὰ παρὰ τὸ μνήμα.

— Κατάρρα ! . . . ἐφέλλισεν ἐν ἀπελπισίᾳ ὁ κ. *Δεβεζαί* ! . . . κατάρρα ! . . . κατάρρα ! . . . ἀπέθανε καὶ αὐτὴ ! . . . ὦ ! ; Θεέ μου ! . . . Θεέ μου ! . . . δὲν ἤρκει λοιπὸν ἐν θῦμα ; . . .

Καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ παραφροσύνης, φυσικῆς συνεπειᾶς τῶν φοβερῶν συμβάντων, ἅτινα ἐν τῷ βραχεῖ διαστήματι χρόνου συνέβησαν, ἔκυψεν, ἔλαβεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τὸ σῶμα τῆς συζύγου του καὶ ἔφυγε διὰ τοῦ ὑπογείου, μεταφέρων τὴν *Μαργαρίταν*, ὡς μεταφέρει τις ποθεινὴν λεῖαν, ἡ θῦμα, ὅπερ θέλει ν' ἀρπάσῃ ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ θανάτου.

Μετὰ τὴν ἀπέλευσιν τοῦ κόμητος, ὁ Καλλιλιούδης κατέλιπε καὶ αὐτὸς τὸ ἀνωφελές πλέον καταφύγιόν του.

— Ὅλα πᾶνε καλά ! — ἐψιθύρισε μετ' ἀγρίας χαρᾶς — ὅλα πᾶνε κακὰ . . . καὶ ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος, διότι αὐτὸς εὐκολύνει τὴν ἐκδίκησίν μου.

Καὶ ἀναλαβὼν τὴν τε καρβίναν του καὶ τὸν φανόν, χωρὶς νὰ θέσῃ τὸ μάρμα-

ρον τοῦ τάφου εἰς τὴν θέσιν του, ἐπορεύθη εἰς τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου, δι' ἧς εἶχεν εἰσέλθῃ πρὶν μετὰ τοῦ κόμητος εἰς τὸ ὑπόγειον, ἔκλεισεν αὐτὴν ἐπιμελῶς, ἐπίσης καὶ τὴν ἐτέραν τὴν ἐξωτερικὴν ἀφαιρέσας δὲ ἀπὸ τοῦ ὄραματός τὰ δύο κλειδιά ἔθετο αὐτὰ ἐν τῷ θυλακίῳ του. Εἶτα ἀνήλθε τὴν μυστικὴν κλίμακα, ἣτις ἔφερον εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Ὁ ἀγαθὸς οὗτος ὑπηρετῆς ἤθελε νὰ ἴδῃ τί θὰ συνέβαινεν ἐν τῷ πύργῳ, καὶ νὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κ. *Δεβεζαί*, ἂν οὗτος ἤθελε λάβῃ χρεῖαν τῶν ὑπηρεσιῶν του.

Μόναί αἱ δύο αἰθούσαι, ἃς ἔχομεν περιγράφῃ, — ἡ βιβλιοθήκη καὶ ὁ κριτὼν τοῦ κόμητος — ἦσαν, ὡς γινώσκομεν, ρυθμοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ ἐπιβλητικοῦ.

Τὰ ἰδιαίτερα δώματα τῆς κομῆσσης *Μαργαρίτας*, εἰς ἃ εἰσάγομεν νῦν τὸν ἀναγνώστην, ἔχουσιν ὄψιν ὅλως διάφορον.

Ὁ κ. *Δεβεζαί*, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του — ἦτοι τέσσαρα περίπου ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν συνέβησαν τὰ ὑφ' ἡμῶν ἱστορούμενα — συνεκέντρωσεν ἐπιμελῶς ἐν ταῖς τρισὶν αἰθούσαις, αἵτινες ἀπετέλουν τὰ ἰδιαίτερα οἰκήματα τῆς συζύγου του, πᾶσαν τοῦ συρμοῦ κομψότητα καὶ πᾶσαν ἐξεζητημένην πολυτέλειαν.

Σημειωτέον ὅτι τοῦτο συνέβαινε τῷ 1816 καὶ 1817 καὶ ὅτι ἡ διακόσμησις καὶ ἡ ἐπίπλωσις, περὶ ὧν πρόκειται, παρίστων τὸ μὴ περαιτέρω τῆς τότε καλαισθησίας καὶ ἀναπαυτικότητος. Οἱ τοῦ κοιτῶνος τοῖχοι ἐκαλύπτοντο ὅλως διὰ μεταξωτῶν ὠχροκυάνου, πεποικιλμένου διὰ μικρῶν ἀργυρῶν ἀστέρων. Μαῖανδρος, ἐπίσης ἐξ ἀργύρου, κυανοῦ ἐδάφους, ἐπικισίου τὸ ἐπίτοιχον ἐκεῖνο, τὸ προωρισμένον νὰ καθιστᾷ καταφανέστερα τὸ τε χρῶμα καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ μέλαιναν κόμην τῆς *Μαργαρίτας*. Τὰ ἐπιπλα, ἐκ κέδρου, ἀργύρου πεποικιλμένου, — κατὰ τὸν νεώτερον τότε συρμόν, — ἐκαλύπτοντο δι' ὑφάσματα ὁμοίου πρὸς τὸ τοῦ ἐπιτοίχου. Ἀργυροῦς κύκνος, ἔχων τὰς πτέρυγας τεταμένas, ἐκράτει διὰ τοῦ ῥάμφους δακτύλιον, ἀφ' οὗ ἔπιπτε τὸ ἐξ ἰνδικῆς μουσελίνης μετὰ μεταξίνων ποικιλιμάτων ἀραχνοειδῆς παραπέτασμα, ὅπερ διὰ τῶν διαφανῶν αὐτοῦ πτυχῶν ἐκαλύπτε τὴν κλίνην.

Τριπλῆ ἐκ κεχρυσωμένου ἀργύρου ἄλυσις, κρεμαμμένη ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, ἐβάσταζε πλατὺ καὶ βαθὺ ἀλαβάστρινον δοχεῖον, ρυθμοῦ ρωμαϊκοῦ, ἐν ᾧ ἡ νυκτερινὴ λαμπὰς καιομένη ἔχουσε φῶς γλυκὺ καὶ ἀμυδρόν, ὅπως μὴ ἐκδιώκῃ τὸν ὕπνον, καὶ μάλιστα ἀρκούν νὰ διασκεδάσῃ τὰ σκότη. Ἐπὶ τῆς ἐστίας ἔκειτο ἐκκρεμές, κατεσκευασμένον ἐκ πολυτίμου ἀρχαίου ὀρειχάλκου, ἀνευρεθέντος κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Ἡρακλείου, τοποθετημένον ἐπὶ βάσεως ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ καὶ παριστῶν νύμφην κατασκευάζουσαν ἀνθοδέσμην. Ὁ τάπης, προῖόν τῶν ἐργοστασίων τῆς Ὠβουσσῶν, πεποικιλμένος διὰ μυθολογικῶν σκηνωγραφικῶν, ἦτο ἀπαλός, ὡς ἔριον ἀργίου.

Ἐν τῷ κομψῷ καὶ ἐρωτοτρόπῳ ἐκείνῳ κοιτῶνι, εἰσώρμησεν ὁ κόμης φέρων ἐν ταῖς ἀγκάλαις τὴν σύζυγον αὐτοῦ λιπόθυμον, ἣν ἀπέθετο ἐπὶ τῆς κλίνης.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πᾶς πόθος ἐκδικήσεως εἶχεν ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τῆς ψυχῆς τοῦ κ. *Δεβεζαί*. Καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ συναίσθησις τῆς ὕβρεως, ἣν ὑπέστη, εἶχεν ἐκλίπη ἀπὸ τῆς καρδίας του, ὅπου ὑπῆρχε μόνον ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως, διὰ τὴν συγχώρησιν, ἣν εἶχεν ἀρνηθῆ, ἡ φρίκη διὰ τὸ χυθὲν αἷμα καὶ ἡ ἀπελπισία διὰ τὴν νέαν ἐπικειμένην, ἂν μὴ συντελεσθεῖσάν, καταστροφὴν.

Ἡ *Μαργαρίτα* ἦτο κρύα, ὡσεὶ νεκρά. Ὁ κόμης ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς πάντα τὰ ἐπὶ τῶν ἐπίπλων τοῦ κοιτῶνος φορέματα, εἶτα γονυπετήσας παρὰ τὴν κλίνην ἔθετο τὴν τρέμουσαν αὐτοῦ χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς νεανίδος, ζητῶν τοὺς παλμούς τῆς. Ἐπὶ τέλους, ἠσθάνθη αὐτοῦ: ἀλλ' ἦσαν τόσον ἀσθενεῖς, ὥστε ἐφαίνοντο ἐγγὺς νὰ ἐκλίπωσιν. Ἡ ζωὴ δὲν εἶχεν ἔτι σβεσθῆ ὅλως ἐν αὐτῇ, καὶ τοῦτο ἦτο πολὺ.

Ὁ κόμης δραμῶν εἰς τὸ δωμάτιον ἔλαβε φιαλίδια ἀλάτων καὶ ἀρωμάτων καὶ ἐπανεθῶν παρὰ τῆ *Μαργαρίτα* ἔχυσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τὰ ἀρώματα καὶ ἔθετο ὑπὸ τοὺς ρῶθιννας αὐτῆς τὰ ἄλατα. Ἡ νεανίς ἐποίησεν ἐλαφρὰν κίνησιν. Ὁ κόμης ἐδιπλασίασε τὰς περιποιήσεις του. Ἐπὶ τέλους, ἡ κόμησσα ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὑπεγερεθεῖσα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος καὶ παρετήρησε πέρριξ, ὡσεὶ ἀλλοφρονοῦσα.

Ἄφνης ἡ σκέψις ἐπανῆλθε, καὶ μετὰ τῆς σκέψεως ἡ ἀνάμνησις, καὶ μετὰ τῆς ἀνάμνησεως τὸ ἄλγος. Ἐρρηξεν ἀσθενῆ κραυγὴν, ἡ κεφαλὴ τῆς κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν αὐθις, καὶ ἡ ζωὴ ἐφάνη ἐκ δευτέρου ἐγκαταλιποῦσα τὸ πρὸς στιγμὴν γαλβανισθὲν ἐκεῖνο σῶμα.

Ὁ κ. *Δεβεζαί* ἐπανελάβε τὰς περιποιήσεις του καὶ αἱ προσπάθειαι του ἐστέφθησαν δι' ὁμοίας ἐπιτυχίας. Ἡ κόμησσα συνελθοῦσα μετέβαλε θέσιν. Συνεσπειρώθη ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν τῆς καὶ ἤρχισε νὰ ὀλολύξῃ, ἐνῶ σπασμωδικῆ φρικίας συνετάρκασσε τὰ μέλη τῆς καὶ βαθὺς ρόγχος ἠκούετο ἐξερχόμενος τοῦ στήθους τῆς.

Ὁ κ. *Δεβεζαί*, ὄρθιος παρὰ τὴν κλίνην, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων ἀπλανεῖς καὶ ζηρούς, ἀλλὰ τὴν καρδίαν κατεσπαραγμένην, παρίστατο εἰς τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο θέαμα καὶ ἔθεατο τὴν φρικώδη ἐκείνην ἀπελπισίαν.

Ἄφνης ἡ *Μαργαρίτα* ἔπαυσεν ὀλολύζουσα, ἀνήγειρε τὸ τεταραγμένον πρόσωπόν τῆς, ἠτένισε τὸν σύζυγόν τῆς δι' ὀφθαλμῶν θεθολωμένων ἐκ τῶν δακρῶν καὶ ἐφέλλισεν :

— Ἀποθνήσκω. . . Ἄν δὲν ἦσθε ἀνοικτίρμων. . . φέρετέ μοι ἓνα ἱερόν. . .

— Ἀποθνήσκετε ! — ἀνέκραξεν ἐντρομος ὁ κόμης, ἀποθνήσκετε ! . . . ἄ ! μὴ λέγετε τοῦτο, *Μαργαρίτα* ! . . . δὲν θὰ ἀποθάνετε. . . δὲν θέλω ν' ἀποθάνετε ! . . .

Ἡ νεάνις ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, εἰς σημεῖον ἀπειθείας ἀρνήσεως.

— Ἐνα ἱερέα ... ἔνα ἱερέα ... ἐπανελάβε διὰ φωνῆς ἀσθενεστέρως ἔτι... σπεύσατε... ἄλλως... θὰ ἦναι πολὺ ἀργά.

Εἶτα συνεσπειρώθη ἐκ νέου, ὥσει ἅπασα ἡ ἰσχύς αὐτῆς τὴν ἐγκατέλιπεν.

Ὁ κόμης ἐνόησεν ὅτι ὤφειλε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν αἴτησιν ἐκείνην, ἥτις ἦτο ἀνάμφιβόλως ἡ ὑπερτάτη θέλησις ἐτοιμοθανάτου, ὅθεν ἐβάδισεν ἐσπευσμένως πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλά, καθ' ἣν στιγμήν ἔθετο τὴν χεῖρα ὅπως ἀνοίξῃ αὐτήν, ἤκουσεν ἐλαφρὸν κτύπον ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους. Ἦνέφξε καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον εὔρε τὸν Καλλιουέ.

— Ἄ! ἐψιθύρισε, ἐδῶ εἶσαι;

— Κύριε κόμη, ἤμην ἀνήσυχος!...

Ἦλθα νὰ λάβω τὰς διαταγὰς σας.

— Τὰς διαταγὰς μου! — ἐπανελάβε ὁ κόμης, ὥσει ἐκτὸς ἑαυτοῦ — τὰς διαταγὰς μου!...

— Δὲν ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε καμμίαν;

— Ναί... ναί... ἔχω... ἔχω...

— Περιμένω.

Ἄλλ' ὁ κόμης ἔμεινεν ἄφωνος. Ἐν τῇ ἀνεκφράστῃ ἀταξίᾳ τῶν ἰδεῶν, ἐν τῇ καταιγίδι, ἥτις συνετάραξε τὸ λογικόν του, εἶχε λησμονήσῃ.

— Ποῖται εἶναι αἱ διαταγαὶ ὑμῶν, κύριε κόμη;

— Ἄ!... ἐνθυμοῦμαι... ἐνθυμοῦμαι... ἐνθυμοῦμαι...

— Λέγετε.

— Ἐνα ἱερέα...

— Ἐνα ἱερέα!... καὶ διὰ ποῖον;... ἠρώτησεν ὁ Καλλιουέ ἐκπληκτος.

— Καὶ ἓνα ἱατρὸν...

— Ἐνα ἱερέα καὶ ἓνα ἱατρὸν!... ἡ κυρία κόμησσα εἶναι λοιπὸν ἄρρωστη;

— Ἄρρωστη;... πολὺ ἄρρωστη!... ἐτοιμοθάνατος... Ναί... ἐτοιμοθάνατος... θέλει ἱερέα... τρέξε γρήγορα...

Ὁ κόμης λέγων ταῦτα ἐφαίνετο ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΑΕΡΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐσπέρα δωδεκάτη.

Πολλαὶ νύκτες παρήλθον, χωρὶς νὰ δώσῃ σημεῖον ζωῆς ἡ φίλη μου Σελήνη διηνεκῶς ἐκάλυπτον τὸν οὐρανὸν πυκνὰ καὶ μαῦρα νέφη καὶ θὰ ἀπηλιπζόμενη βεβαίως ἐὰν μὴ ἐφαίνετο αὕτη κατὰ τὸ πρῶτον τέταρτόν της, ὅτε πλέον εἶχεν ἐπέλθει καλοκαίρια.

Ἄκουσον λοιπὸν τί μοὶ διηγήθη αὕτη μετὰ τὴν μακρὰν της ἀπουσίαν.

«Ἐπὶ πολλὰς ἐσπέρας ἠκολούθουν τὴν Ἀλκυῶνα καὶ τὴν Φάλαιναν εἰς τὰς παγωμένας βορείους θαλάσσας τῆς Γροιλανδίας. Βράχοι γυμνοί, κατάφορτοι χιόνος καὶ πάγου, σχηματίζουσιν ἐκεῖ κοιλάδα, κατάφυτον ὑπὸ ἀγρίων αἰμασιῶν, ὅπου ἡ εὐσμος λυχνὶς ἀναδίδει μεθυστικὴν εὐωδίαν. Τὸ φῶς μου ἦτο ἀσθενές, ἡ δὲ ὄψις μου λευκὴ, ὡς ἄνθος λειριου· οἱ δὲ κάτοικοι τῶν βορείων τούτων κλιμάτων εἶχον συναθροισθῆ, ἓνα διασκεδάσωσιν οὐδεμίαν ἐντύπωσιν παρήγεν ἐπ' αὐτῶν ἡ περίξ παγερὰ φύσις· δὲν ἐσκέπτοντο δὲ ἡ πῶς καλλίτερον καὶ περισσότερο νὰ διασκεδάσωσι καὶ νὰ χορεύσωσιν.

Ἐσχημάτισαν κύκλον περίξ γροιλανδοῦ τινος, ὅστις ἔπαιζε κυνηγετικὸν ἄσμα, πάντες δὲ ἐν χορῶ ἐτραγῶδον, συχνὰ δὲ ἐπανελάμβανον: «Ἐἶά! ἄ! ἔἶά! ἄ!» Τόσον λευκὰ ἦσαν τὰ γουναρικά των, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι αἱ ἄρκτοι τῶν πόλεων ἐχόρευον ἐπὶ τῶν παγωμένων ὁρέων. Ἀλλοίμονον ὅμως εἰς ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἐκράτει καλὰ τὰς χεῖρας καὶ ἐχωρίζετο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀμέσως ἐστιγματίζετο διὰ χιόνος, ἤγετο δὲ εἰς κρίσιν, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον, ἀπαρτιζόμενον ὑπὸ τῶν χορευόντων, τῷ ἐπέβαλλε διαφόρους ποινάς. Φαντάσου ὅμως τί ὠραία εἰκὼν ἀπετελείτο· διότι ὅλα ταῦτα ἐγίνοντο δι' ἐρρυθμὴν κινήσεων ὑπὸ τῆς μουσικῆς συνοδουμένων.

Οἱ περίξ χιονοσκεπεῖς καὶ παγωμένοι βράχοι προσελάμβανον ἐν τῷ ἀργυρῷ φωτί μου ἀποθαμβοῦσαν λευκότητα, μακρόθεν δὲ ἠκούετο ὑπόκωφος τριγμὸς καὶ βοῆ τῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης συγκρουομένων ἐκ πάγου ὁρέων· ἦτο μία τῶν μαγευτικωτέρων νυκτῶν τῆς Γροιλανδίας. Ἐκατὸν βήματα παρέκει ἔκειτό τις ἐτοιμοθάνατος, ἐντὸς τῆς ἐκ δερμάτων φαλαίνης κατεσκευασμένης καλύβης του· πλησίον του ἡ σύζυγός του κατ' ἔθος ἔρραπτεν ἤδη περὶ αὐτὸν δέρμα, ἵνα μὴ ἀναγκασθῆ νὰ τὸν ἐγγίσῃ ἀποθαμμένον, διότι ὅλοι τὸ ἤξευραν καὶ αὐτὸς ἀκόμη προέβλεπεν ὅτι μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ.

— Θέλεις, ἀγαπητέ μου, τὸν ἥρωτα συγχρόνως, νὰ σὲ θάψωμεν ἐπὶ τῶν παγωμένων ὁρέων, ἐπὶ δὲ τοῦ μνήματός σου νὰ στήσω ὡς μνημεῖον τὸν πέλεκυν καὶ τὰ βέλη σου; Ἀμέριμος θὰ ἀκούης τὸ βαρὺ βῆμα τῆς ἄρκτου· ἡ θέλεις νὰ σὲ βυθίσωμεν εἰς τὴν θάλασσαν;

«Εἰς τὴν θάλασσαν!» ἐψιθύρισε μὲ μόλις ἀκουομένην φωνήν, ἐνῶ μειδίαμα εὐχαριστήσεως διέστελλε τὰ ὠχρά του χεῖλη.

«Ὡ!» ἀνέκραξεν ἐκείνη, «ἐξέλεξες τὴν ὠραιότεραν θερινὴν διαμονήν· ἐκεῖ θὰ σὲ περιτριγυρίζουν τὰ σκυλόψαρα, τακτικὰ δὲ θὰ σὲ ἐπισκέπτεται ὁ θαλάσσιος λέων, ἐνῶ μυριάδες πολυχρῶμων ἰχθύων θὰ σχηματίζωσιν αἰώνιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου στέμμα».

Τὰ τέκνα του εὐθυμαῖ προελείανον ἐπὶ τῆς χιόνος τὸν δρόμον, ἐφ' οὗ ὁ πατήρ των ἔμελλε νὰ διέλθῃ, μεταβάντων εἰς τὴν αἰώνιαν του κατοικίαν, τὴν θάλασσαν, δι' ἧς ἔζη, καὶ ἦν πᾶς Γροιλανδὸς περισσότερο παντὸς ἄλλου ἀγαπᾶ.

Ὡς ἐπιτύμβιος πλάξ θὰ τοῦ χρησιμεύουν τὰ πλέοντα ὄρη τοῦ πάγου, ἅτινα

ὅμως ὀλοὲν θὰ ἀλλάσωσιν· ἐπ' αὐτῶν ἵσταται ἀνέτως ἡ ἄρκτος, ἐνῶ γύρω της, ἀγρίως κρῶζουσα, ἵπταται ἡ Ἀλκυῶν.

X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. κ. Ἀντ. Γρηγοράκη, Κ. Θ. Τριπόδην, Παν. Τσολάκον, Γεώ. Ν. Ελευθερίου, Συνδρομαὶ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Θεόδωρον Γρυπάρην. Ἀπεστάλησαν. Γραμματόσημον δὲν ἐλάβομεν. — κ. Γ. Πετρόπουλον. Ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Δ. Κασιμπαν. Αἰτούμενα ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς διὰ τὰς διπλ. τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἑρμῆς ἐκφράσεις σας. — κ. Α. Κυριακίδη. Φύλλα ἀπεστάλησαν καὶ ἀποστέλλονται τακτικώτατα, αἱ συχναὶ δὲ καθυστερήσεις πρέπει ν' ἀποδοθῶσι καὶ εἰς ταχυδρομικὰ ἀνωμαλίας! — κ. Ἀθ. Στ. Δεσθύνος σας διωρθώθη Φύλλα ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστῶς δημοσιευθήσεται, ἀν κριθῆ κατάλληλον. — κ. Παναγῆν Δ. Ἰγγλέσην. Τὰ φύλλα σας, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀποστέλλονται τακτικώτατα. Φροντίσατε μήπως παραπίπτουν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, διότι εἶνε ἀδίκον νὰ ἀποστέλλομεν διπλὰ καὶ τριπλὰ φύλλα, ὡς ἐκ τῆς ἀνωμαλίας ἕως τοῦ ταχυδρομείου σας. — κ. Ι. Κουρούπην. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἰω. Μιχαηλίδην. Βιβλία ἀπεστάλησαν Μᾶς ὀφείλετε δρ. 2.25. — κ. Π. Χρυστοδούλου. Παρὰ κ. Μιχαηλίδην ἐλήφθησαν φρ. χ. 60. Ἀπόδειξις καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Α. Ἐνυάλην. Τὰ φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν καὶ πρὸς τοὺς 4 συνδρομητὰς τῆς «Τέρψεως». — κ. Πάνον Β. Κοντογούρην. Θὰ φροντίσωμεν. — κυρίαν Ἀφροδίτην Α. Στεργίου. Σᾶς ἀποστέλλομεν αὐτὰ καὶ πάλιν, διότι πιθανὸν νὰ ἀπολεσθῶσιν. — κ. Διονύσιον Καφετζόπουλον καὶ Α. Ι. Πετρόπουλον. Οὐχὶ μόνον εἰς ὑμᾶς ἀπεστάλη τὸ φύλλον, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως, τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Τέρψεως». — κ. Δ. Ι. Ψυχούλην, διωρθώθη διεύθυνσίς σας. — κυρίαν Ἰουλίαν Σ. Πετροπούλου. Ἀποροῦμεν, ἐν τούτοις καὶ πάλιν ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Παναγιωτόπουλον. Ἀπεστάλησαν. — κυρίαν Πραξιθέαν Α. Κρητικῶν. Φύλλα ἀπεστάλησαν.

Τοῦ διασήμου ἐξερευνητοῦ τῆς Ἀφρικῆς **Ε. Στάνλεϋ**, ὃ τὸ ὄνομα ἀπὸ ἐτῶν πληρῶ θορύβου τὸν κόσμον

Η ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Σύγγραμμα πλήρες περιγραφῶν τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τῶν ἀγρίων λαῶν, οὓς ἐπισκέφη, μεταφρασθὲν ὑπὸ Γεωργίου Ἀδρακτᾶ.

Ἐκδίδεται ἐν καλλιτεχνικῷ τόμῳ συσκευημένῳ ἐκ 18 περιπτου τυπογραφικῶν φύλλων εἰς σχῆμα μέγα ὄγδον.

Ἐκαστὸν ἀντίτυπον τιμᾶται δρ. 3 καὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 4.

MAGAZINE ILLUSTRÉ

DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS :

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

(Συνδρομητὰ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν).

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιῦ ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅπασαν τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Πωλεῖται εἰς φυαλίδια καὶ κατ' ὄαν.

Παρὰ τῷ ἰδίῳ ατσακευάζεται ὁ θαυμασιὸς τοιχοβρεπτικὸς οἶνος μετὰ Κίνας καὶ Κακάου, καθὼς καὶ τοῦ Ἐκκαλύπτου ὁ πεφημισμένος ἀντιπυρετικός καὶ Κολόμβου, ὁ μόνος φημιζόμενος κατὰ τῆς διαρκείας. Ἀπόδειξις ἔστω αἱ εἰς χίρας τοῦ εὐρισκόμενα συγχαρητήρια ἐπιστολαὶ διακεκριμένων ἱατρῶν.